

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: V. T., nar. X, státní příslušnost X, X, X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2020, č.j. MV-27170-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 29. 4. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 30. 4. 2020, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2020, č.j. MV-27170-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 12. 2019, č.j. OAM-28040-21/DP-2019, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť žalobce k žádosti nedoložil požadované doklady (doklad prokazující, že nemá dluh na veřejném zdravotním pojištění).

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítal, že v řízení před správním orgánem prvního stupně a před žalovanou došlo zejména k porušení § 3 správního řádu, tím, že správní orgány rozhodly v rozporu se skutečným stavem věci a nepostupovaly, tak jak § 3 správního řádu vyžaduje, tj. nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu navíc uplatňovaly ve věci přepjatě formalistický postup, čímž došlo ještě k porušení § 2 odst. 3 správního řádu. Tímto postupem bylo zasaženo do oprávněných zájmů a práv žalobce ve větším než nezbytném rozsahu.
4. Žalobce byl v rámci řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu vyzván dne 8. 10. 2019 k odstranění vady žádosti, kterou správní orgán prvního stupně spatřoval v tom, že žalobce nedoložil doklad vydaný zdravotní pojišťovnou prokazující, že žalobce nemá evidován dluh na veřejném zdravotním pojištění. Žalobce doložil správnímu orgánu prvního stupně dne 23. 10. 2019 platný průkaz pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny. Dále v rámci tohoto řízení žalobce doložil potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 4. 7. 2019 prokazující, že u společnosti Samrob s. r. o., se sídlem Bavorská 856/14, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ 071 42 102 (dále jen „Samrob s. r. o.“), u níž žalobce figuruje jako statutární orgán na základě mandátní smlouvy ze dne 21. 5. 2018 a u které je taktéž zaměstnán jako technik, není evidován žádný nedoplatek pojistného ani penále na veřejném zdravotním pojištění.
5. Vzhledem k tomu, že žalobce je po celou dobu svého působení u společnosti Samrob s. r. o. zaměstnán na hlavní pracovní poměr, vyplývá ze zákona povinnost za něj odvádět zdravotní a sociální pojištění. Proto žalobce považoval za prokázané, že doložením potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o neexistenci jakýchkoliv nedoplateků a penále na všeobecném zdravotním pojištění společnosti Samrob s. r. o. zároveň znamená, že není evidován dluh na veřejném zdravotním pojištění ani u jeho osoby. V případě, že by u žalobce existoval jakýkoliv nedoplatek na veřejném zdravotním pojištění, musel by se promítnout v potvrzení vydanému pro společnost Samrob s. r. o., neboť by se jednalo o nedoplatek, který by vznikl tím, že by společnost Samrob s. r. o. nesplnila svoji odvodovou povinnost. Všeobecná zdravotní pojišťovna by tudíž musela za společnost Samrob s. r. o. evidovat nějaký nedoplatek nebo alespoň penále vzniklé např. pozdním uhrazením některého dílčího odvodu. Z tohoto jasně vyplývá, že bezdlužnost na veřejném zdravotním pojištění společnosti Samrob s. r. o. znamená i bezdlužnost na veřejném zdravotním pojištění žalobce.
6. Správní orgány tak při aplikaci požadavku § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců postupovaly dle žalobce zbytečně přepjatě formalisticky, proti čemuž opakovaně vystupuje nejen Nejvyšší správní soud, ale také Ústavní soud České republiky. Záměrem § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je prokázání, že cizinec není zátěží pro Českou republiku

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a že plní zákonem dané povinnosti. V případě žalobce k tomu materiálně došlo tím, že byla doložena bezdlužnost zaměstnavatele žalobce na veřejném zdravotním pojištění.

7. Žalobce dále považoval za vhodné citovat komentář k § 3 správního řádu, kde se uvádí: *„Řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. Nezjišťují se proto ty okolnosti, které pro danou věc nemají žádný význam, a postačí takové zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*. Dle žalobceva názoru došlo ke zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, výše uvedeným postupem a zastavení řízení o jeho žádosti z důvodu formálního nedoložení požadované skutečnosti, která má však prokázat skutečnost, která již v rámci řízení materiálně prokázána byla, je nepřiměřeně tvrdým zásahem do žalobcových práv a oprávněných zájmů v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu. Takovéto rozhodnutí je de facto srovnatelné se zrušením pobytového oprávnění žalobce. Žalobce je rovněž přesvědčen, že na základě výše uvedené skutečnosti mělo dojít k meritornímu posouzení věci a nikoliv k procesnímu rozhodnutí o zastavení řízení.
8. Na podporu uvedených skutečností žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č.j. 4 As 11/2012-36, kde tento soud konstatoval: *„Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“ Přihláška žalobkyně k registraci jejího silničního motorového vozidla totiž neobsahovala podstatnou vadu, která by bránila v něm pokračovat. Na podporu tohoto závěru lze poukázat na § 9 správního řádu, který jako primární účel správního řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí, tedy „rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá“ (srov. SKULOVÁ, S. a kol. Správní právo procesní. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. s. 197). Podmínkou vydání takového rozhodnutí je přitom věcné posouzení žádosti účastníka. Zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti v tomto smyslu představuje výjimku z pravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat. O takový případ se však při neuhrazení ekologického poplatku nejedná“*.
9. Žalobce měl za to, že jeho případ je obdobný, protože sice nedošlo k formálnímu doložení bezdlužnosti žalobce na veřejném zdravotním pojištění dokladem, avšak došlo k němu materiálně na základě ostatních předložených důkazů. Takovýto postup výslovně zákon o pobytu cizinců v § 46 odst. 7 nevylučuje, neboť zde není přímo uvedeno, jaký *„doklad prokazující bezdlužnost cizince“* je třeba předložit. Je zde jen to, že to musí být doklad prokazující bezdlužnost cizince. To bylo v tomto případě dle žalobce splněno. V daném případě proto nebylo zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu namístě, ale mělo být rozhodnuto meritorně ve věci.
10. V ignoraci výše uvedeného žalobce spatřoval také porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť se nedá mluvit o tom, že by přijaté řešení odpovídalo okolnostem tohoto případu, a žalobce také nevidí žádný veřejný zájem, který by takovéto rozhodnutí ospravedlňovalo. Naopak z pohledu žalobce jde o jistou zlovůli správních orgánů, které postupovaly čistě formálně a konkrétní okolnosti případu, které by měly jejich přístup do jisté míry modifikovat, naprosto neakceptovaly.
11. Dále měl žalobce za to, že i přes absenci výslovného pokynu v zákoně o pobytu cizinců k posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a, mělo k takovému posouzení dojít, neboť zásada přiměřenosti je jednou ze základních zásad správního řízení obecně, je zásadou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ústavní a zásadou obsaženou v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obzvláště by k takovému posouzení přiměřenosti mělo dojít v případě žalobce, neboť se jedná o rozhodnutí, které má reálné dopady shodné s rozhodnutím o zrušení pobytového oprávnění, u kterého je povinnost zkoumat přiměřenost intenzity dopadů do života toho, komu je pobytové oprávnění rušeno, výslovně vyjádřena v zákoně o pobytu cizinců.

12. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č.j. 6 Azs 96/2015-30, který říká: *„Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“* Pokud tedy Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že i v případě méně intenzivních dopadů je potřeba zkoumat přiměřenost, pak je potřeba zkoumat přiměřenost i v případě žalobce, neboť napadené rozhodnutí má v žalobcově případě účinky velmi podobné, ne-li shodné, se zrušením pobytového oprávnění.
13. Dále se k posuzování přiměřenosti i v případech, kdy takovéto posouzení není explicitně vyžadováno v zákoně o pobytu cizinců, vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 20. 9. 2018, č.j. 10 Azs 127/2018-30, kde uvedl: *„NSS konstantně judikuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č.j. 6 Azs 96/2015-30).“*
14. Žalobce považoval napadené rozhodnutí, respektive zásah tímto rozhodnutím způsobený, za zjevně nepřiměřený. Tato zjevná nepřiměřenost je založena skutečností, že napadené rozhodnutí ve výsledku znamená ukončení pobytového oprávnění žalobce, a tím naprosto nepřiměřené zasáhnutí do jeho soukromé sféry, jeho každodenního života po sociální, kulturní, ekonomické a do jisté míry i rodinné stránce. Žalobce žije v České republice déle než 10 let a má zde vybudovány silné vazby, které jsou napadeným rozhodnutím ohroženy. Jestliže by v jeho důsledku byl nucen opustit Českou republiku, došlo by k zpretrhání těchto vazeb. Žalobci nebyl znám ani žádný veřejný zájem, kterým by taková nepřiměřenost zásahu do jeho osobní sféry byla omluvitelná, neboť po celou dobu pobytu na území České republiky je spořádaným členem společnosti, ctí právní řád, není zátěží pro sociální systém České republiky a je řádným plátcem daní ze zde vykonávané ekonomické činnosti.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

15. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 7. 7. 2020, kdy plně odkázala na napadené rozhodnutí, kde byl skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí dostatečně popsán. Stran námítky o přepjatě formalistickému přístupu odkázala na rozsudek kasačního soudu ze dne 29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016-36, v němž bylo (mj.) uvedeno následující: *„Vzhledem k tomu, že v daném případě stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení, ministerstvo postupovalo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení zastavilo. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. Nejednalo se proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem.“* Obdobný závěr vyplývá např. z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, č.j. 30 A 39/2018 – 63.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

16. Žalovaná dále odkázala na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2017, č.j. 8 A 70/2013-74, konkrétně citovala tuto jeho část: „V § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. je slovy „je cizinec povinen předložit“ jednoznačně uložena povinnost přímo cizinci, aby požadované doklady sám předložil. Jednalo se o řízení o žádosti, bylo proto na žalobkyni, aby unesla svoje důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení. Soud podotýká, že pokud by zákonodárce zamýšlel nastolit takový stav, kdy si správní orgán rozhodující o žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání sám vyžaduje potřebné doklady od příslušných institucí, stanovil by tak výslovně v zákoně.“. Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č.j. 8 Azs 111/2017-36, podle něhož „nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“.
17. Žalovaná připomněla, že z informačního systému cizinců (podle § 158 zákona o pobytu cizinců) vyplývá, že žalobce nežádal o pobytové oprávnění poprvé, tudíž lze předpokládat, že byl seznámen se skutečností, že je třeba podat žádost v zákonem stanovené lhůtě a předložit k ní veškeré zákonem stanovené náležitosti. Nastalá situace (tj. zastavení řízení o pobytovém oprávnění žalobce) je jen důsledkem vlastní nečinnosti žalobce, který ke své žádosti nepředložil veškeré zákonem stanovené náležitosti.
18. Co do posouzení přiměřenosti rozhodnutí odkázala žalovaná na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č.j. 3 A 16/2017- 47, ve kterém soud konstatoval, že „ze správního spisu nevyplynou žádné důvodné okolnosti, pro něž by bylo procesní rozhodnutí, jímž je zastavení řízení ve věci žádosti žalobkyně, považovat za nepřiměřené. Žalobkyní uváděné ustanovení zákona o pobytu cizinců vymezuje skutečnosti, ke kterým má správní orgán přihlížet v rámci správního uvážení, což však v daném případě nebylo správnímu orgánu ani umožněno. Správní uvážení spočívá v oprávnění správního orgánu rozhodnout v určitých a předem definovaných mantinelech, pokud mu tak zákon umožní. Typickým oprávněním pro užití správního uvážení je například zákonné vymezení rozmezí uložení výše sankce. V daném případě se řízení o žádosti cizince zastavuje bez dalšího. V procesním institutu zastavení řízení nelze připustit ustanovení umožňující správní uvážení podle § 174a zákona o pobytu cizinců, jež se vztahuje k meritornímu rozhodnutí. V dané věci tak nebylo nezbytné uvedené uvážení provést.“. Dále Městský soud v Praze judikoval: „V dané věci žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení a meritornímu rozhodnutí. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny by nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit, jak v daném případě žalovaný také učinil. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žadatele o pobytové oprávnění.“.
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, pak k této problematice uvedl: „Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno‘ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.

20. Závěry z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č.j. 6 Azs 96/2015-30, a ze dne 20. 9. 2018, č.j. Azs 127/2018-30, prezentované v žalobě nejsou v nyní souzené věci přílehlivé, neboť se týkaly meritorních rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců.
21. Žalovaná shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

22. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
23. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
25. Při jednání před soudem dne 29. 6. 2022 žalovaná i zástupce žalobce setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
26. Žaloba není důvodná.
27. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť žalobce k žádosti nedoložil požadované doklady (doklad prokazující, že nemá dluh na veřejném zdravotním pojištění).
28. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“
29. Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, „k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující bezdlužnost cizince.“
30. Podle § 178e odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za bezdlužnou pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky, a) u orgánů Finanční správy České republiky, b) u orgánů Celní správy České republiky, c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále.
31. Podle § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců, „bezdlužnost se prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.“

32. Soud o žalobních námitkách uvážil následovně.
33. Předně, nebylo možné akceptovat námitku o přepjatém formalismu. Ten byl žalobcem spatřován v tom, že správními orgány po něm bylo požadováno to, co mu primárně ukládá zákon o pobytu cizinců, konkrétně jeho § 46 odst. 7 písm. d), tj. předložení dokladu prokazující cizincovu bezdlužnost, nikoliv bezdlužnost jakéhokoliv jiného subjektu (byť s vazbou na cizince).
34. Soudu není zřejmé, co žalobci bránilo v tom zajistit si doklad o vlastní bezdlužnosti a namísto toho sháněl, a to u stejného orgánu (Všeobecná zdravotní pojišťovna), doklad o bezdlužnosti společnosti Samrob s. r. o., nadto za situace, kdy byl ve výzvě k odstranění vad žádosti (ze dne 8. 10. 2019, č.j. OAM-28040-13/DP-2019) řádně poučen o tom, co má správnímu orgánu předložit. O přepjatém formalismu by se snad dalo hovořit v případě, kdy by žalobce tvrdil a prokázal nemožnost získat onen doklad z mimořádných a na žalobcově vůli nezávislých důvodů. Ovšem ve chvíli, kdy žalobce bez problémů získá od téhož orgánu potvrzení o bezdlužnosti společnosti Samrob s. r. o. a zároveň nedokáže smysluplně objasnit, proč nemohl (obrazně řečeno) „zaklepat na vedlejší kancelář“, získat potvrzení o bezdlužnosti vlastní, a dostát tak požadavkům zákona, považuje soud námitku o přepjatém formalismu či snad dokonce zlovůli za nemístnou. Zákon o pobytu cizinců jasně hovoří o cizincově povinnosti prokázat „*bezdlužnost cizince*“. Této povinnosti žalobce nedostál a jeho indolenci nelze klást k tíži nikoho jiného, než jeho samého. Byl tak správný postup ministerstva, když bylo řízení v žalobcově věci zastaveno ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože bez onoho potvrzení nebylo možné žádost věcně projednat. V takovém případě nemohl správní orgán postupovat jinak a nebylo možné mu vyčítat, že rozhodl v rozporu se skutečným stavem věci, resp. nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobní tvrzení proto nebyla v tomto směru důvodná.
35. A nedůvodná byla i námitka stran přiměřenosti rozhodnutí. Judikatura správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu, se v případě procesně skončených věcí ustálila na závěru, že v takových případech nemusí být dopad rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života posuzován. *Obiter dictum* pak soud konstatuje, že byť se žalobce v tomto směru dovolává nutnosti „brát ohled na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny“, jediné, co stran možného negativního dopadu uvedl, je, že „žije v České republice déle než 10 let a má zde vybudovány silné vazby, které jsou napadeným rozhodnutím ohroženy“, přičemž „jestliže by byl nucen opustit Českou republiku, došlo by k zpretrhání těchto vazeb.“ Jakým konkrétním jeho vazbám v České republice hrozí v důsledku rozhodnutí správního orgánů ono zpretrhání, však žalobce nevyjevil.
36. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

37. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. 6. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.